

איריס בן-צבי:
**„גם האופנה זה לא
 מה שהיה פעם!“**

בוגרי הגמנסיה הרצליה התכנסו וסיכמו: „הנוער זה לא מה שהיה פעם.“ ותיקי המוסד לא שבעו נחת מיורשיהם הצעירים. הם נחרדו מכך שהתלמידים פיטפפו בזמן הנאוטים החגיגיים ומכך שלא התלבשו באופן חגיגי לכבוד האירוע. שאלתי את איריס בן-צבי, תלמידת כיתה י' בגמנסיה ובתו של בוגר הגמנסיה, האם היא נעלבה מדברי הוותיקים.

לא נעלבתי. אני רגילה לזה שכל דור חושב שהוא הכימוצלח, וכל מה שבא אחריו זה לא מה שהיה פעם.

● **את מסכימה עם הקביעה הזאת?**
 בוודאי. הנוער זה לא מה שהיה פעם, וגם המבוגרים לא. וגם המבוגרים לא וגם המדינה לא. כל הדברים לא כמו שהיו פעם. אז למה שאנחנו נהיה?

● **הם בוודאי התכוונו לכך שאתם לא אידאליסטים כמזוהם.**

אני באמת מצטערת שהם גמרו לייבש את הביצות ולא השאירו לנו קצת, שנוכל גם אנחנו לייבש. מצד שני, אולי כדאי להזכיר להם שמי שמיס היום פנטומים ושומר על גבולות המדינה זה הנוער של היום, ולא הנוער ההוא. של פעם.

● **מאוד הסרעיה לבוגרים העובדה שבזמן הנאוטים אתם פיטפפתם ושלבושכם היה מרושל.**

הכריחו אותנו לבוא לטקס, ואני חושבת שזו היתה טעות, מכיוון שהפואנטה היתה מיפגש-מחזוריים, ולא מיפגש התלמידים הנוכחיים. עמדנו שם שעות כלי תפקיד ושמענו שיש-שיבועה נאומים לא כל-כך קצרים. אז פיטפפנו קצת.

לבושנו איננו מרושל. זאת האופנה היום, ואין לצפות מאיתנו לבוא מחופשים כמיכנסי גברדין ועניבות-משי. מה לעשות, שגם האופנה זה לא מה שהיה פעם?

יענקלה יעקובסון:
**„אני מנקב חור
 קטן בבלון הענק!“**

מישרד-החינוך בחר השנה בנושא „חינוך לדמוקרטיה“ בתור העניין שיטפלו בו באופן נמרץ בבת-הספר ברחבי הארץ. אחד האמצעים להעברת המסר הוא הצגת-יחיד של השחקן יענקלה יעקובסון. ההצגה, הסיטמה, עוגת-קרום, הועלתה כבר 120 פעם בבת-הספר, מתנאים ומועדונים שונים בארץ. השבוע תועלה ההצגה בתל-אביב, לפני קהל מורים ואנשי-חינוך, ואחרי ההצגה ייערך דיון בנושא „יהודים וערבים במדינה דמוקרטית“.

שאלתי את יענקלה יעקובסון אם לדעתו ההצגה שלו מחנכת בפני עצמה, או שהיא מהווה רק אמצעי לעורר ייכוח.

המחזה עוסק בפרשת יחסים בין חייל ישראלי לנערה לכנונית, המחכיאה כבידה איש-אשף. וככל זאת, זה איננו סיפור פוליטי אלא סיפור אנושי לגמרי. כאשר ההצגה עוברת טוב, האנשים הולכים הביתה עם חומר למחשבה ושם, בבית, כל אחד מגיע למסקנה שלו. אבל המסקנה הזאת מתגבשת אחרי שהוא ראה שגם לחייל הישראלי וגם לאיש-אשף יש מיכנסי ג'ינס, זוג עיניים ותלתלים.

● **באמצעות ההצגה אתה סוגש הרבה בני-נוער. איך הם מגיבים?**

הרבה מאוד מבני-הנוער שפגשתי, מלבד הנוער בקיבוצים, הם קיצוניים מאוד. לפעמים יש לי הרגשה שכהנא חיזור לעור מתם. אבל זה בדיוק הקהל שאני רוצה לספר לו את הסיפור, לעורר אותו למחשבה, לנסות לשבור אצלו את ההכללה, שהיא בעיית-הבעיות, לדעת.

● **ואתה מצליחה?**

בגלל העובדה שההצגה היא בלי מניפסטים, בלי אמירות פוליטיות גדולות, אני מרגיש שחלה תזווה אחרי ההצגה. אני לא משלה את עצמי. אני בעצמי לא אעשה מהפכה בחינוך. אבל אני מרגיש שאני מנקב חור קטן בכלון הענק הזה. זה מה שאני יכול לעשות, והלוואי שכל אחד מאיתנו היה מנסה לעשות משהו קטן למען המטרה.

חנה רוט:
**„אני מפחדת שמתכננים
 עלינו איזו שטוזה!“**

לפני כמה שנים, כשבני-יורק עלו מחירי הבשר, פרצה שביתת קונים. הקונים בחנויות פשוט לא קנו בשר במשך שבוע, והמחירים ירדו לרמתם הקודמת. המועצה לצרכנות אצלו החליטה שמה שטוב לאמריקאים טוב גם ליהודים, והשבוע הכריזה על שביתת קונים לעגבניות. שמחירן העפיל ל-4,000 שקל לקילו.

פניתי לשחקנית חנה רוט, שהמיטבח הפרטי שלה הוא על טהרת האוכל האיטלקי - שאיננו מתקיים, כידוע, ללא עגבניות - ושאלתי אותה אם היא משתתפת בשביתת הקונים.

כן, אני משתתפת בשביתה, כי מפעם לפעם אני מקבלת התקפות של אורחות טובה. מה שמאוד מקל עליי זה שהעגבניות, שמוכרים היום במחירי זהב, הן מכוערות, חייגרות ופיסחות.

אבל האמת היא, שאם לא היו מודיעים לי שיש שביתת-עגבניות, לא הייתי שמה לב בכלל למחירים שלהן. אני לא כל-כך מבינה למה החליטו לעשות מסע-צלב רווקא על העגבניות, כשמחיר המלפפונים הוא 3,000 שקל, הקישואים אותו הדבר וכל השאר במחירי-טירוף.

● **את מציעה לערוך שביתת-קונים נגד כל הירקות?**

בעצם, למה לא?

● **ואת תמסיקי לקנות ירקות מכל הסוגים?**

אני אקנה הרבה פחות, ואולי אתאמץ ולא אקנה בכלל איהו תקופה.

● **את מאמינה ששביתת-העגבניות תעזור להוריד מחיריהם?**

לא. אני גם לא מבינה מי עושה את השביתה ומי גרם לעליית מחירי הירקות. אני רק מפחדת שכל העסק נעשה כדי להסיח את דעתנו מאיזה שטוזה שמתכננים עלינו מאיהו כיוון.